

Vijlen wil “blue zone” zijn.....

De Limburger 1-3-2025

Soms wil je ergens heel graag in geloven. Maar dan komt er zo’n eigenwijze professor die je geloof finaal ruïneert. Wetenschap is meedogenloos. Ik had die ervaring onlangs met dat heerlijke verhaal over *blue zones*. Dat zijn regio’s waar mensen op hun sloffen de 100 halen. Dáár willen we leven, toch? Net als u keek ik avond aan avond naar de documentaires van een Amerikaanse goeroe over zulke *blue zones* in Japan, Italië en Griekenland. We zagen fraaie beelden van krasse Metusalems. Met een niet tanende toewijding waren ze de godganse dag aan het schoffelen in hun tuin; of beklommen met een jaloersmakend gemak steile wijngaarden; of dreven al rennend een kudde geiten bij elkaar. En geruststellend vaak – als de avondzon wegzakte in een kalme zee – zaten ze tevreden aan tafel met een glas rode wijn. Geweldig. Daarom: wat werden we enthousiast toen het bergdorp Vijlen onlangs trots aankondigde ook een *blue zone* te willen worden. Helemaal top, dachten we. Maar we hadden – letterlijk – buiten de Londense professor Saul Justin Newman gerekend. Hij keek eens grondig naar de statistieken over *blue zones* en kwam tot deze ontnuchterende conclusie: *blue zones* zijn gebieden waar pensioen- en identiteitsfraude welig tieren. De torenhoge leeftijden daar zijn bijproducten van een slordig bevolkingsregister, waar dan ook op enige schaal de hand mee wordt gelicht. Hoe dan? De 45-jarige Paulo Russo gaat naar het gemeentehuis vijf dorpen verderop, meldt dat hij de leeftijd van 65 heeft bereikt en vraagt een pensioen aan. Of de tachtigjarige Sato Suzuki overlijdt en z’n zoon – eveneens

Sato Suzuki geheten - neemt zijn identiteit over om alvast een voorschot te nemen op rustgeld. Wanneer Paulo en Sato junior administratief 100 kaarsjes uitblazen, zijn ze biologisch gezien hooguit tachtig en nog heel vief. Als dan de Amerikaanse goeroe op bezoek komt om te informeren hoe ze zo oud zijn geworden, kun je het antwoord wel zo ongeveer voorspellen. Niet: het pensioenfonds een flinke poot uitdraaien. Wel: veel vis eten, genoeg bewegen en op tijd naar bed. En, lieve mensen, regelmatig een glas rode wijn, maar alles met mate, hè. De goeroe schrijft het geleuter braaf op in een *life style*-boek – titel: “hoe word ik honderd?” - waar hij heel veel centjes mee kan verdienen. Dát is – om in de sfeer te blijven - het hele eieren eten, aldus professor Newman. Hij kreeg onlangs de Ig-Nobelprijs voor zijn kundige sloopwerk. Deze prijs is bedoeld voor wetenschappelijk onderzoek dat een hilarische uitwerking heeft, maar wel serieuze aandacht verdient. Wie nieuwsgierig is geworden, leze zijn interview in *Skepter*, het huisorgaan van beroepstwifelaars. Je bent bedankt, professor! We zijn weer een illusie armer. Grijzer, maar wijzer, zo gezegd.